

Μαρωνείας Παντελεήμων: «Με ευλαβικό δέος»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μαρωνείας και Κομοτηνής

Με τίτλο «Με ευλαβικό δέος» ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μαρωνείας και Κομοτηνής κ. Παντελεήμων εξέδωσε το μήνυμά του για την Κυριακή 9 Νοεμβρίου.

Παρακάτω ολόκληρο το μήνυμα:

«ΜΕ ΕΥΛΑΒΙΚΟ ΔΕΟΣ»

«Καὶ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς • Τίς ὁ ἀψάμενός μου;» Τὴν ἐρώτηση αὐτὴ ἔκανε ὁ Χριστὸς ἐνῶ «οἱ ὄχλοι συνέπνιγον αὐτόν». Οἱ γύρω Του κοιτάζουν παραξενεμένοι. Ὁ Πέτρος καὶ οἱ ἄλλοι μαθητὲς δὲν κρατήθηκαν: «Τί λές, Δάσκαλε, τοῦ εἶπαν τὰ πλήθη τοῦ λαοῦ σὲ ἔχουν περικυκλωμένο, σὲ συνθλίβουν καὶ σὺ λές, ποιὸς μὲ ἄγγιξε;». Καὶ ὅμως κάποιος μὲ ἄγγιξε μ' ἓναν τρόπο ἐντελῶς ξεχωριστὸ, ἐπιμένει ὁ Κύριος. «Ὅταν εἶδε ἡ γυναῖκα ὅτι δὲν διέφυγε τὴν προσοχὴ τοῦ Χριστοῦ, ἦλθε μὲ τρόμο, ἔπεσε στὰ πόδια Του καὶ τοῦ εἶπε μπροστὰ σ' ὅλο τὸν κόσμον τὴν αἰτία, γιὰ τὴν ὁποία Τὸν

ἄγγιξε, καὶ πὼς ἀμέσως θεραπεύθηκε».

Τὸ ἰδιαίτερο ποὺ ὑπάρχει στὴν προσέγγιση τῆς πονεμένης ἐκείνης γυναίκας, τὸ ἀποκαλύπτουν ὁλοζώντανά οἱ λίγες λέξεις ποὺ χρησιμοποιεῖ ὁ Εὐαγγελιστὴς γιὰ νὰ περιγράψει τὴ σκηνή. «Προσελθοῦσα ὀπισθεν ἤψατο τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱματίου αὐτοῦ». Ἡ λέξις «ὀπισθεν» δείχνει περισσότερη προσπάθεια. Κυρίως ὅμως ἀποκαλύπτει σεβασμό, δέος. Ἐρωστη γυναῖκα αὐτή, ἔσκυψε μέσα στὸ πλήθος, τὴν ὥρα ποὺ ἐκεῖνο μετεκινεῖτο, γιὰ νὰ πιάσει τὸ κράσπεδο τοῦ ἱματίου.

Κι αὐτό, διότι δὲν ἔνοιωθε τὸν ἑαυτὸ της ἄξιο νὰ κάνει κάτι ἄλλο, νὰ γονατίσει ἐμπρὸς στὸν Χριστό, νὰ Τοῦ μιλήσει, νὰ Τὸν παρακαλέσει, νὰ πιάσει τὸ χέρι Του. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἄγγιξε τὸν Ἰησοῦ ἡ αἰμορροοῦσα: μ' ἓνα ἀπέραντο δέος. Γι' αὐτό, παρ' ὅλο ποὺ αὐτὴ ἡ ἐπικοινωνία δὲν εἶχε στὴν ἀρχὴ κανένα διάλογο, ἦταν ἀληθινὰ συγκλονιστικὴ καὶ ἀποτελεσματικὴ. Καὶ ἡ γυναῖκα τὴν ἔνοιωσε μ' ἓνα μοναδικὸ τρόπο «καὶ ἀμέσως σταμάτησε ἡ αἱμοραγία της». Ἀλλὰ καὶ ὁ Κύριος αἰσθάνθηκε ἔντονα τὸ γεγονός. «Ἦψατό μου τις», εἶπε, «ἐγὼ γὰρ ἔγνων δύναμιν ἐξελθοῦσαν ἀπ' ἐμοῦ». Πιθανῶς σήμερα νὰ κοινωνήσουμε. Ὅχι ἀπλῶς θὰ ἀγγίξουμε, ἀλλὰ θὰ πάρουμε μέσα μας τὸν Κύριο. Μήπως ὅμως στὴ συνέχεια θὰ ξαναγυρίσουμε στὰ παλιά μας πάθη, στὶς ἐπιπόλαιες συζητήσεις, στὶς φωνές καὶ τοὺς θυμούς μας, ἀφήνοντας τὶς κακές μας συνήθειες νὰ μᾶς διευθύνουν, σὰν νὰ μὴ συνέβη τίποτε;

Σὰν τὰ πλήθη ἐκείνης τῆς μέρας κι ἐμεῖς τρέχουμε πίσω ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ. Κάποτε Τὸν ἀκουμποῦμε, πιθανῶς τὸ κῦμα τοῦ ὄχλου νὰ μᾶς ρίχνει ἐπάνω Του νὰ Τὸν «συνθλίβουμε», ὅμως συνήθως δὲν κατορθώνουμε νὰ ἔχουμε μία προσωπικὴ, ἀποτελεσματικὴ ἐπαφή. Δὲν Τὸν πλησιάζουμε μὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε νὰ μπορεῖ νὰ πεῖ γιὰ μᾶς «ἤψατό μου τις;». Ἡ ἀτονία τῆς θρησκευτικότητάς μας ὀφείλεται στὴν βαθμιαία ἀπογύμνωσή της ἀπὸ τὸ δέος. Δὲν διατηροῦμε ζωντανή τὴν αἴσθηση τοῦ μεγαλείου τοῦ Θεοῦ, τὴ συναίσθηση τῆς μηδαμινότητάς μας. Γι' αὐτὸ τόσο συχνὰ παγώνει ἡ προσευχὴ καὶ οἱ λέξεις της κυλοῦν ψυχρά, ἀπὸ τὰ χεῖλη μας, ἀνίκανα νὰ θερμάνουν τὴν ψυχὴ μας.